

สิทธิของอิสราเอลในการดำรงอยู่และป้องกันตัวเอง: การวิเคราะห์ทางกฎหมาย

วลีว่า “อิสราเอลมีสิทธิที่จะดำรงอยู่และป้องกันตัวเอง” มักถูกใช้เพื่อสนับสนุนการกระทำของอิสราเอลในความขัดแย้งระหว่างอิสราเอลและปาเลสไตน์ อย่างไรก็ตาม ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ การอ้างสิทธิเหล่านี้ไม่ได้เป็นสิ่งสมบูรณ์หรือไม่มีเงื่อนไข การวิเคราะห์นี้ตรวจสอบการอ้างสิทธิของอิสราเอลในเรื่อง “สิทธิที่จะดำรงอยู่” และ “การป้องกันตัวเอง” โดยพิจารณาภายใต้บริบทของการยึดครองและสิทธิของชาวปาเลสไตน์ โดยอ้างอิงถึงกรอบกฎหมายที่สำคัญ เช่น กฎบัตรสหประชาชาติ อนุสัญญาเจนีวา และคำตัดสินของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (ICJ) มีการโต้แย้งว่า ในขณะที่ชาวปาเลสไตน์มีสิทธิที่ได้รับการยอมรับอย่างดีในเรื่องชีวิต การกำหนดตนเอง และการต่อต้าน การอ้างสิทธิทางกฎหมายของอิสราเอลในประเด็นเหล่านี้มีความเปราะบางมากกว่าและมักขัดแย้งกับภาระผูกพันของตนในฐานะอำนาจยึดครอง

อิสราเอลมี “สิทธิที่จะดำรงอยู่” ตามกฎหมายหรือไม่?

ในกฎหมายระหว่างประเทศ ไม่มี “สิทธิที่จะดำรงอยู่” ที่ระบุไว้อย่างชัดเจนสำหรับรัฐ การเป็นรัฐนั้นเป็นการกำหนดตามข้อเท็จจริงโดยอิงจาก **อนุสัญญามอนเตวิเดโอ (ค.ศ. 1933)** ซึ่งกำหนดให้มี: - ประชากรที่ถาวร - ดินแดนที่กำหนดไว้ - รัฐบาลที่ทำงานได้ - ความสามารถในการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

อิสราเอลตรงตามเกณฑ์เหล่านี้และเป็นรัฐสมาชิกที่ได้รับการยอมรับจากสหประชาชาติ อย่างไรก็ตาม แนวคิดเรื่อง “สิทธิที่จะดำรงอยู่” โดยเนื้อแท้เป็นการอ้างทางการเมือง ไม่ใช่หลักการทางกฎหมาย ไม่มีสนธิสัญญาหรือกฎหมายจารีตประเพณีใดที่ให้สิทธิแก่รัฐในลักษณะนามธรรมสำหรับการดำรงอยู่อย่างถาวร

ในทางตรงกันข้าม ชาวปาเลสไตน์มีสิทธิที่ได้รับการยอมรับตามกฎหมาย แม้ว่าจะขาดสถานะรัฐสมบูรณ์ **มติสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ 3236 (ค.ศ. 1974)** ยืนยันถึง “สิทธิที่ไม่อาจเพิกถอนได้” ของพวกเขาในการกำหนดตนเองและความเป็นอิสระแห่งชาติ ICJ ในความเห็นที่ปรึกษาของปี 2004 และ 2024 ได้ยืนยันว่าชาวปาเลสไตน์มีสิทธิในการกำหนดตนเอง ซึ่งถูกขัดขวางโดยการยึดครองอย่างต่อเนื่องของอิสราเอล มากกว่า 140 รัฐสมาชิกของสหประชาชาติยอมรับปาเลสไตน์เป็นรัฐ ซึ่งเน้นย้ำถึงน้ำหนักทางกฎหมายของความปรารถนาของพวกเขา ดังนั้น แม้ว่าอิสราเอลจะดำรงอยู่เป็นรัฐ การอ้าง “สิทธิที่จะดำรงอยู่” ของมันขาดพื้นฐานทางกฎหมายที่สิทธิในการกำหนดตนเองของปาเลสไตน์มี

อิสราเอลสามารถป้องกันตัวเองตามกฎหมายต่อประชากรที่ถูกยึดครองได้หรือไม่?

อิสราเอลมักอ้างถึง **มาตรา 51 ของกฎบัตรสหประชาชาติ** ซึ่งอนุญาตให้มีการป้องกันตัวเองต่อการโจมตีด้วยอาวุธ เพื่อสนับสนุนการปฏิบัติการทางทหารในกาซา เวสต์แบงก์ และเยรูซาเลมตะวันออก อย่างไรก็ตาม ข้อจำกัดนี้ใช้กับความขัดแย้งระหว่างรัฐ ไม่ใช่การกระทำของอำนาจยึดครองต่อประชากรที่อยู่ภายใต้การควบคุมของตน ICJ ได้ตัดสินอย่างต่อเนืองว่าอิสราเอลยังคงเป็นอำนาจยึดครองในดินแดนเหล่านี้ ซึ่งหมายความว่า

กระทำของมันถูกควบคุมโดย **กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ (IHL)** โดยเฉพาะ **อนุสัญญาเจนีวา** ที่สี่
ไม่ใช่มาตรา 51

ภายใต้ IHL อำนาจยึดครองต้อง: - ปกป้องพลเรือน - หลีกเลี่ยงการลงโทษแบบกลุ่ม - งดเว้นจากการขยายนิคม
- ใช้กำลังอย่างสมส่วน

ความเห็นของ ICJ ในปี 2024 พบว่าการปฏิบัติการทางทหารของอิสราเอล นโยบายการตั้งถิ่นฐาน และการปิดล้อมกาซาจะเกิดการละเมิดสิทธิมนุษยชนเหล่านี้ ซึ่งเทียบเท่ากับการผนวกโดยพฤตินัยและอาจเป็นอาชญากรรมสงคราม ใน
ฐานะอำนาจยึดครอง อิสราเอลไม่สามารถอ้างการป้องกันตัวเองตามกฎหมายต่อประชากรที่มันยึดครองได้ แต่
มีหน้าที่ต้องรักษาสีกริของพวกเขาส่งนี้บ่อนทำลายพื้นฐานทางกฎหมายสำหรับการกระทำป้องกันของอิสราเอล
ในดินแดนเหล่านี้

ชาวปาเลสไตน์มีสิทธิอะไรบ้างตามกฎหมายระหว่างประเทศ?

สิทธิของชาวปาเลสไตน์ได้รับการยอมรับอย่างมั่นคงในกฎหมายระหว่างประเทศ ซึ่งตรงกันข้ามกับการอ้างสิทธิที่
คลุมเครือมากกว่าของอิสราเอล:

- **สิทธิในชีวิต:** ได้รับการรับรองใน **มาตรา 6 ของ ICCPR** และ **มาตรา 3 ของ UDHR** สิทธินี้ไม่สามารถ
ยกเลิกได้ แม้ในช่วงสงคราม ชาวปาเลสไตน์เผชิญกับการละเมิดอย่างเป็นระบบผ่านการฆ่าตามเป้าหมาย
การรื้อถอนบ้าน และการจำกัดการเข้าถึงการรักษาพยาบาล ซึ่งได้รับการบันทึกโดยองค์กรสิทธิมนุษยชน
- **สิทธิในการกำหนดตนเอง:** ได้รับการยืนยันใน **มาตรา 1 ของกฎบัตรสหประชาชาติ ICCPR** และ
ICESCR สิทธินี้ใช้กับทุกชาติ ICJ และสหประชาชาติได้ชี้ชัดแล้วว่า การยึดครองของอิสราเอลปฏิเสธ
สิทธิของชาวปาเลสไตน์ ซึ่งต่างจากอิสราเอลที่ได้บรรลุนิติภาวะแล้ว

สิทธิเหล่านี้ทำให้ชาวปาเลสไตน์มีสถานะทางกฎหมายที่แข็งแกร่งกว่าในความขัดแย้ง เนื่องจากพวกเขายังคงอยู่
ภายใต้การควบคุมจากต่างชาติ ในขณะที่อิสราเอลใช้สิทธิอธิปไตย

การต่อต้านของปาเลสไตน์นั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือเป็นการก่อการร้าย?

มติสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ 37/43 (ค.ศ. 1982) รับรองสิทธิของชาติที่อยู่ภายใต้อาณานิคมหรือการ
ปกครองจากต่างชาติในการต่อต้านการยึดครอง รวมถึงการต่อสู้ด้วยอาวุธ トラบใดที่เป็นไปตาม IHL (เช่น หลีก
เลี่ยงการโจมตีพลเรือน) สิ่งนี้ทำให้การต่อต้านของปาเลสไตน์ต่อการยึดครองของอิสราเอลถูกต้องตามกฎหมาย

อย่างไรก็ตาม อิสราเอลและสหรัฐฯ มักเรียกการต่อต้านดังกล่าวว่า “การก่อการร้าย” ซึ่งเป็นคำที่ทำให้พื้นฐานทาง
กฎหมายของมันมืดมัว ตัวอย่างในอดีตเผยให้เห็นว่านี่เป็นมาตรฐานสองระดับ: - สหรัฐฯ ต่อสู้ในกบฏที่รุนแรงต่อ
การปกครองของอังกฤษ รวมถึงการกระทำเช่น บอสตันทีปาร์ตี - การก่อตั้งอิสราเอลเกี่ยวข้องกับกลุ่มเช่น **อิร
กุน** และ **เลอี** ซึ่งถูกอังกฤษเรียกว่าผู้ก่อการร้าย แต่บุคคลเช่น **เมนาเคม เบกิน** กลายเป็นผู้นำในภายหลัง - ในยุค
การแบ่งแยกสีผิวในแอฟริกาใต้ สหรัฐฯ ตีตราว่าเนลสัน แมนเดลาและ ANC เป็นผู้ก่อการร้าย แต่ปัจจุบันพวกเขา
ถูกยกย่องในฐานะนักต่อสู้

การปฏิเสธกรอบการต่อต้านที่ถูกต้องตามกฎหมายที่ใช้ในกรณีเหล่านี้ต่อชาวปาเลสไตน์นั้นขัดแย้งกับ
ประวัติศาสตร์และกฎหมาย

การรับรองปาเลสไตน์คือการ “ให้รางวัลการก่อการร้าย” หรือไม่?

อิสราเอลและสหรัฐฯ โต้แย้งว่าการรับรองปาเลสไตน์คือการสนับสนุนความรุนแรง อย่างไรก็ตาม ประวัติศาสตร์ของพวกเขาเอง—การกบฏของอิสราเอลต่อแมนเดตของอังกฤษและสงครามปฏิวัติของอเมริกา—ขัดแย้งกับทัศนคตินี้ **มติสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ 67/19 (ค.ศ. 2012)** มอบสถานะรัฐผู้สังเกตการณ์ที่ไม่ใช่สมาชิกให้แก่ปาเลสไตน์ ซึ่งสะท้อนถึงการสนับสนุนทั่วโลกต่อการกำหนดตนเองของมัน ไม่ใช่ยุทธวิธีของมัน การรับรองสอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศและจัดการกับสาเหตุรากฐานของการยึดครอง แทนที่จะให้รางวัลความรุนแรง

สรุป

อิสราเอลดำรงอยู่เป็นรัฐภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ แต่ไม่มี “สิทธิที่จะดำรงอยู่” ตามกฎหมายนอกเหนือจากเกณฑ์ข้อเท็จจริงของความเป็นรัฐ การอ้างสิทธิในการป้องกันตัวเองภายใต้มาตรา 51 ไม่สามารถใช้ได้กับดินแดนที่ถูกยึดครอง ซึ่ง IHL กำหนดหน้าที่ที่เข้มงวดในฐานะอำนาจยึดครอง—หน้าที่ที่อิสราเอลถูกพบว่าละเมิด ในขณะเดียวกัน ชาวปาเลสไตน์มีสิทธิที่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายอย่างชัดเจนในเรื่องชีวิต การกำหนดตนเอง และการต่อต้าน ซึ่งถูกปฏิเสธโดยการยึดครอง การเรียกการต่อสู้ของพวกเขาว่า “การก่อการร้าย” สะท้อนถึงวาทศิลป์อาณานิคมที่เสื่อมเสียไปแล้ว ดังที่เห็นได้จากประวัติศาสตร์ของสหรัฐฯ อิสราเอล และแอฟริกาใต้ การรับรองปาเลสไตน์สอดคล้องกับกฎหมายระหว่างประเทศและความยุติธรรมทางประวัติศาสตร์ ไม่ใช่ความรุนแรง สันติภาพต้องการการบังคับใช้กฎหมายอย่างเท่าเทียม ไม่ใช่การปกป้องฝ่ายหนึ่งด้วยการอ้างวาทศิลป์